

БАБА МАРТА И ВѢТРОВЕТЪ.

Народна приказка.

Южниятъ вѣтръ и сѣверниятъ се хванали на облогъ.

— Ще духамъ три дни, рекълъ Сѣвернякътъ, и ще покрія земята съсъ снѣгъ. Слѣдъ това ще почивамъ, а ти ще духашъ. Ако въ три дни успѣешъ да стопишъ снѣга, ще ти дамъ да ми извадишъ едното око; ако не можешъ — азъ ще извада твоего.

Речено, сторено.

Духналъ Сѣвернякътъ и изплашилъ хората. Всичко се покрило съсъ снѣгъ, надъ рѣкитѣ се сковали мостове.

Духалъ, шодухалъ Сѣвернякътъ най-сетнѣ спрѣлъ.

Слѣдъ него почналъ да духа Южнякътъ. Още въ първия день се размразили рѣкитѣ, снѣгътъ се стопилъ и пекнало хубаво слънчище.

Ала Баба Марта я било ядъ на Южняка. Тя сѣднала на една снѣжна прѣспа и я покрила съ политѣ на сукманя си.

Духалъ Южнякътъ, духалъ и най-послѣ спрѣлъ.

— Е, побратиме Южняче, свърши ли работата си? — попиталъ го Сѣвернякътъ.

— Какъ не, какъ не! — отговорилъ Южнякътъ.

— Както виждашъ: рѣкитѣ размразихъ, снѣгътъ стопихъ.

— Виждамъ, приятелю, виждамъ че си способенъ за това. Хайде сега да ми извадишъ едното око.